

MAE

HET CHATEAU MARMONT

Los Angeles brandt.

Een of andere gek steekt daklozenkampen in brand, vanavond een tentenstad in Los Feliz, bij de Interstate 5. Het vuur heeft zich verspreid naar Griffith Park. De rook zorgt voor een ongelooflijke zonsondergang. De deeltjes in de lucht snijden door het licht, maken het rood. Ze veranderen de lucht in een neonwond.

Mae wacht bij de ingang van het Chateau Marmont. Ze ziet zaterdagavondtoeristen over Sunset Boulevard dwalen, met bloeddoorlopen ogen van de rook. Hoestend kijken ze elkaar aan, ze hadden nooit gedacht dat de Sunset Strip naar een kampvuur zou ruiken.

Mae ijsbeert over het trottoir als een bokser voor een gevecht. Haar gezicht heeft scherpe, intelligente trekken en wordt omlijst door een strakke bob. Ze draagt een vintage gebloemde jumpsuit. Ze heeft ogen als die van een wolf op jacht, die ze verbergt achter een grote bril. Niemand ziet haar ooit aankomen.

Ze verplaatst haar gewicht van de ene naar de andere voet – deze hoge hakken zijn niet gemaakt om op te staan. Ze had ze aangetrokken voor een eerste date die ze twintig minuten geleden had afgezegd toen ze het berichtje van Dan kreeg. Ze was er niet echt rouwig om – het was een date met een stand-upcomedian die ze had leren kennen op Bumble. Komieken op dates hebben de neiging een vrouw te behandelen

als een testpubliek, of als hun psychiater, of ze denken dat je geilt op komieken en dat ze niet eens moeite hoeven te doen.

Het berichtje van Dan luidde HANNAH CHATEAU Z.S.M. gevolgd door het nummer van Hannah Heard's nieuwe assistente. Het berichtje van Dan was zoals gewoonlijk cryptisch. De regel luidt: zo veel mogelijk onuitgesproken laten.

Het Chateau Marmont: het hipste hotel ter wereld, waar je geheimen veilig zijn. Het quasi sjofele gotische kasteel ligt tegen de voet van de Hollywood Hills. De weg naar het hotel zelf loopt via een kronkelig weggetje links van Mae. Een geheime ingang op Sunset Boulevard leidt rechtstreeks naar een grotto met de privé-bungalowtjes. De ongemarkeerde deur in de witte bakstenen muur is gemaakt van groene stof – iemand zou hem gemakkelijk kunnen opensnijden en rijke en beroemde mensen plunderen, maar niemand doet dat ooit.

Klussen in het Chateau hebben de neiging rommelig te zijn. Ze hebben de neiging dramatisch te zijn. Ze hebben de neiging fucking fantastisch te zijn. Hannah Heard verhoogt de kans op alle drie exponentieel.

De deur van groene stof zwaait open. Het meisje aan de andere kant is begin twintig. Ze heeft blauw haar en draagt een t-shirt van Alaska Thunderfuck als jurk – haar uitstraling is die van een manisch, kinderlijk emomeisje. Haar ogen zijn groot als die van een konijn in een val. Mae veronderstelt dat haar geen lang leven beschoren is in de business. Het gaat er niet om dat het meisje angst voelt, het gaat erom dat ze dat laat zien.

De regel luidt: zorg dat je je masker strak op hebt.

‘Ik ben Hannah's assistent. Shira.’ Ze slikt haar stem in voor dat die helemaal uit haar mond komt. Het soort overduidelijke zwakte waardoor Mae op de binnenkant van haar wang kauwt. ‘Ben jij de publiciteitsagent?’

‘Zoiets. Breng me naar haar toe.’

In de grotto is alles zacht als een kalmeringsmiddel. Het getoeter van de Strip sterft weg. Zelfs de rookstank van de bosbrand

is op de een of andere manier vervaagd. Alles ritselt als in een droom, een en al bougainville, bamboe en art deco glas in lood. Aan weerskanten van de grotto staan zes kleine bungalows. In het midden ligt een stenen lagune, stil en kalm, vol waterlelies en bemoste stenen.

Eén ding verstoort de droom. De betonnen Boeddha aan de voet van de lagune ligt op zijn zij. De val heeft hem onthoofd. Zijn afgehakte hoofd lacht naar de hemel. Mae denkt dat het net gebeurd moet zijn. Het Chateau is vrij goed in het verbergen van lichamen.

Shira ziet Mae naar de omgevallen god kijken. Ze zegt: ‘Ze heeft een lange vlucht gehad.’

Het meisje weet dingen te zeggen zonder ze te zeggen. Misschien komt ze er toch wel.

Hannahs bungalow ruikt naar een industriële stortplaats – Mae’s ogen tranen door de bijtende ammoniakstank van iets wat ze hier hebben gerookt. Ze wendt zich tot de assistente voordat die de deur achter hen kan sluiten.

‘Laat hem open.’

‘De stank...’

‘Die kan niemand iets schelen.’

De voorkamer van het bungalowtje is helemaal overhoopgehaald. Stapels kleding tuimelen uit de Gucci-koffers, een mix van couture en joggingbroeken. Overal staan dienbladen van de roomservice en lege flessen. Een bord met frietjes, gestold in ketchup. Flesjes kombucha die veranderd zijn in asbakken. Een dienblad met Dom Perignon en Cool Ranch Doritos. Op de tafel ligt een zakje met iets geel-wits, als stukjes bot, naast een glazen pijp die duidelijk al zijn diensten heeft bewezen. Mae kijkt omlaag en schopt tegen keiharde hondendrollen. Het heeft duidelijk een paar weken gekost om deze ravage aan te richten, maar de assistente zei dat Hannah net geland was. Hannah heeft een lopende rekening terwijl ze niet eens in de stad is en de bungalows kosten duizend dollar per nacht.

Twee mannen en een vrouw hangen als kussens op de vin-

tage bank. Door hun levensstijl en rimpelvullers zijn ze veranderd in een drieling. Mae kent het type: remora's, vissen die zich voeden met de etensresten van haaien. Ze nemen Mae met lege vissenogen op.

Mochi, een kefferig hondje, wit en pluizig als het verzorgd wordt, maar nu grijs en klitterig, komt keffend uit de keuken, een schelle heraut die de komst van de enige echte Hannah Heard aankondigt.

Je kent haar gezicht. Zelfs met de capuchon van haar hoody opgetrokken en een te grote zonnebril, ken je het. Het kennen zweeft in de lucht als de rook van een natuurbrand. Zelfs als je niet alle zes de seizoenen van *As If!* of haar goedkope tienerfilms hebt gezien, ken je haar. Misschien weet je zelfs dat haar vroeger een grote toekomst voorspeld werd. Dat ze humor had, dat ze gevoel voor timing had, dat ze een groot hart had. Je had haar uitdagende *Vanity Fair*-cover gezien in de maand dat ze achttien werd. In de afgelopen jaren zag je de rollen die ze niet had gekregen en de flops, of je zag de ellende in de roddelbladen – de verhalen die Mae en Dan niet konden tegenhouden – terwijl haar ziel terecht kwam in een soort auto-ongeluk in slow motion.

Rode-wijnvlekken op haar oranje hoody van Celine, weer duizend dollar weggegooid. Maar het is de zonnebril waar Mae bij stilstaat. Hannah draagt een te grote zonnebril in een donkere kamer. De klus zit onder die bril.

Hannahs stem komt er schor en gemengeld uit: 'Hé, bitch. Je ziet er echt vet uit.'

'O, zit m'n outfit te strak?'

Hannah snapt het niet. Ze geven elkaar luchtkussen. Het zweeft dat uit Hannah komt ruikt naar verfverdunner. Haar lichaam pompt gifstoffen naar buiten. Ze omhelst Mae en hangt zo zwaar aan haar dat het lijkt alsof ze Mae smeekt haar gewicht te dragen. Mae houdt haar zo goed mogelijk overeind.

'Heb je Narcan?' vraagt Mae over Hannahs schouder heen aan Shira. De assistente knikt bevestigend. Hannah duwt zich uit de omhelzing.

‘Lazer op. Niemand gebruikt meer fent. Niet sinds Brad.’

Mae denkt aan Brad Cherry – een mooie dode jongen languit op een gigantisch matras. Mae’s eerste lijk. Ze was even vergeten dat Hannah met Brad in *As If!* heeft gespeeld toen ze nog kinderen waren, voordat de verrotting bij hen allebei toesloeg. Ze knippert het beeld van de dode jongen uit haar gedachten.

‘Dit is Mae,’ zegt Hannah tegen de drieling. ‘Ze is een killer.’

‘Hannah,’ zegt Mae, en haar toon is precies goed, bezorgd en meelevend, genoeg om Hannah te troosten, maar niet zoveel dat ze de neerbuigendheid voelt. De regel luidt: behartig de belangen van de cliënt. ‘Doe anders je zonnebril even af en vertel me waarom ik hier ben.’

Hannah zet haar bril af. Haar linkeroog is paars en gezwollen als een opengebarsten pruim.

Mae houdt het masker strak op. Ze vertrekt geen spier. De regel luidt: hou het voor je. Ze wendt zich weer tot Shira.

‘Hoe laat moet ze op de set zijn?’

‘Morgenochtend om vier uur bij de make-up.’

‘Shit.’

Volgens Het Verhaal – het verhaal dat Hannahs team bedacht heeft – is Hannah het afgelopen jaar afgekickt. De publiciteitsagenten regelden bij de grote glossy’s interviews met haar vrienden over haar redding. Ze tipten paparazzi om haar met hun camera’s te betrappen terwijl ze biologische sapjes en veganistische wraps kocht bij Erewhon. Het Verhaal had gewerkt. Morgen begint ze met de opnames van een door een onafhankelijke producent uit te brengen drama dat duidelijk mikt op Oscars. Het is niet de hoofdrol, maar het is een goede rol. Als het goed gaat, kan Het Verhaal zijn tweede akte ingaan: Populaire Actrice Bewijst Dat Ze Talent Heeft.

Haar oog verknalt alles.

De filmmensen worden gek als ze Hannahs oog zien. Ze kunnen misschien om haar heen filmen of haar oog in post-productie oplappen. Digitale make-overs zijn standaard voor de grote sterren, contractueel verplichte digitale oogliften en

virtuele botox. Maar zo'n grote ster is Hannah niet. Als Hannahs oog haar eerste dag verknalt, als dat wordt gezien als het bewijs dat ze volledig verknipt is, zullen de producenten haar aan de kant zetten en het allernieuwste modelletje annex actrice inzetten dat ze absoluut al in de coulissen hebben staan.

Mae weet dat als in deze business een man van een klif valt, hij misschien weer omhoog kan klimmen – mensen zullen zelfs hun hand over de rand steken om hem in veiligheid te brengen. Maar als een vrouw valt, is ze voorgoed gevallen. Als ze zich vastklampt aan de rand, stampst men misschien op haar vingers, gewoon voor de lol. Hannah zal haar rol in deze film kwijtraken en in de diepte storten. De regel luidt: bescherm de klant, zelfs tegen zichzelf.

De opdracht luidt: Hannahs klus veiligstellen.

'Waar is Tonya?' Dat is Hannahs manager.

'Die hangt de hoer uit in Santa Monica, weet ik veel,' zegt Hannah. 'Die trut belt me niet terug.'

'Jonathan?' Haar advocaat.

'Niet te bereiken.'

'En Enrique?' Haar agent voor filmrollen.

'Die zei dat ik jullie moest bellen.'

Het *plop-plop-plop* dat je hoort is het geluid van ratten die in het water ploffen. Hannahs team heeft al besloten welke kant dit opgaat. Ze gaan geen moeite doen haar oog uit te leggen aan de producenten. Ze dragen het over aan het team voor undercoveroperaties. En Dan heeft het weer overgedragen aan haar.

'Hannah, ik moet weten wat er gebeurd is.' Mae knikt in de richting van de gang naar de slaapkamer, zo van: laten we daar verder praten.

Hannah schudt haar hoofd en wuift de drieling op de bank met een zwaai weg. 'Wat, die zombies? Die zijn toch helemaal naar de klote. We klinken in hun oren vast als de leraar van Charlie Brown.'

'Goed dan. Vertel.'

Hannah vertelt Mae het verhaal in stukjes en beetjes. Grote stukken laat ze onuitgesproken. Mae kan het aan elkaar naaien.

Het fluisternetwerk noemt het ‘jachten’. Vrouwen worden overgevlogen om op boten met rijke mannen te feesten – rijk als in getallen zo groot dat het menselijke verstand er niet bij kan. De jachten gaan de wereld rond, op zoek naar bikiniweer, en verblijven in internationale wateren. 24 uur per dag, 365 dagen per jaar varen ze om de aardbol. De vrouwen zijn de traktaties. Vroeger vlogen ze hele ladingen beginnende actrices per vliegtuig over uit Burbank. Het gerucht gaat dat de meeste vrouwen nu uit Oost-Europa komen, dat is goedkoper. Het gerucht gaat dat de vluchten uit L.A. nu selectiever zijn. Het gerucht gaat dat er nu alleen maar beroemde gezichten aanwezig zijn, die voor zes cijfers per nacht per privéjet worden ingevlogen. De geruchten lijken waar te zijn.

Mae weet dat de geruchten altijd waar zijn. Zelfs de valse.

Hannahs reis was als volgt verlopen: een privéauto naar de luchthaven van Santa Monica naar een privéjet naar ergens in Frankrijk naar nog een privéhangar, geen douane – ze had zelfs haar paspoort niet meegenomen. Vanaf die hangar vijftien meter lopen naar een helikopter. Haar voeten raakten hoogstens een minuut de Franse bodem. De helikopter bracht haar naar internationale wateren. Hij landde op een begeleidende boot – een kruiser van dertig meter die een megajacht volgde, met helikopters en jetski’s en ander speelgoed. Het begeleidende vaartuig huisvestte beveiliging, personeel en meisjes die niet door de selectie waren gekomen. Een antiek houten bevoorradingschip bracht haar naar het drie verdiepingen tellende megajacht, waar de klant wachtte. Er waren al tien meisjes aan boord. Maar Hannah was de prijs.

Ze zegt niet hoe ze aan de opdracht is gekomen – wie het regelde, wie het in gang had gezet. Delen ervan – de ergste delen – vertelt ze met een kinderlijk zangerig stemmetje aan Mochi. Ze lacht het weg alsof het niets voorstelt. Ze denkt misschien zelfs dat ze het meent.

In Mae kolkt van alles – de gruwel ervan, maar ook de sensatie, de sensatie van binnenuit dingen te weten te komen over deze geheime wereld. Om de wereld te zien zoals die werkelijk is.

Het is om misselijk van te worden.

Het is echt te gek.

‘Hij dacht dat hij slim was. Hij probeerde me te filmen... toen we zeg maar bezig waren. Dus ik gooide zijn telefoon door het raam of hoe dat ook heet.’

‘Patrijspoort,’ zegt Shira. Hannah kijkt naar haar en het meisje krimpt ineen. In die ene tel kan Mae hun relatie zien – de late telefoontjes, de eindeloze boodschappen en kieskeurige maaltijdbestellingen, de verwensingen en beledigingen en eigenaardige momenten van liefde. Maar weinig banen zijn zo veeleisend of zo intiem als die van een assistent in Hollywood – en die betalen stuk voor stuk beter.

‘Patrijspoort. Hoe dan ook, ik heb de telefoon van die klootzak aan de dolfijnen gevoerd. Dus...’ Hannah raakt haar oog aan. Ze stopt met praten als ze overvallen wordt door een herinnering. Tranen glimmen in haar goede oog. Ze kauwt op de lucht, trekt een gezicht alsof die vies is. Even dreigt het allemaal te echt te worden. Dan slikt Hannah alles in wat eruit wil en gaat het moment voorbij. Ze lacht die oogverblindende glimlach, die alle deuren voor haar heeft geopend.

‘Is hij bekend?’ vraagt Mae. Een mogelijke extra moeilijkheid.

‘Niet hier, in ieder geval.’

‘Waar dan wel?’

‘Dat weet ik niet. In een van die landen waar harige, dikke oude kerels mogen rondlopen in een Speedo.’

Hannah reikt in de zak van haar hoody en haalt er een koordzakje uit. Ze schudt het leeg. Op haar handpalm ligt een flinke hoop losse diamanten waanzinnig te schitteren.

‘Volgens mij voelde hij zich er slecht over,’ zegt ze, maar niet alsof ze het meent. ‘Dit is net een soort schadevergoeding. Hoeveel zijn ze waard?’

‘Geen flauw idee. Kun je dat misschien aan je manager vragen?’

Hannah schudt haar hoofd. ‘Dan wil ze provisie.’ Ze stopt de diamanten weer terug in haar hoody. ‘Waarschijnlijk meer dan ik met deze film verdien.’

Ze maakt een geluid als van iemand die iets loodzwaars draagt. Ze kijkt omhoog en praat tegen het plafond.

‘Eric, klootzak. Kijk nou wat je me hebt aangedaan.’

‘Heette die vent met de Speedo Eric?’

‘Niet hij,’ zegt Hannah. ‘Laat maar. Je snapt er geen reet van.’

Mae’s hersens hoesten een naam op – Eric Algar, bedenker/uitvoerend producent van *As If!* De man die Hannah en de meeste tienersterren in de stad ontdekt heeft. In de geruchten wordt hij afgeschilderd als een grote griezel. Een van de honderd die Mae zou kunnen noemen als ze echt even de moeite nam erover na te denken.

Zoals haar vriendin Sarah zegt: ‘Niemand praat. Maar iedereen fluistert.’

Ze staan daar in de stilte die volgt na Hannahs verhaal. Mae tikt met haar nagels op haar mobieltje. Mochi keft in Hannahs armen. Mae haalt diep adem, zoals je dat volgens internet moet doen. Ze richt zich op het werk. Het monster op de boot zal hier ongeschonden uit komen, dat staat vast – zo wordt het spel nu eenmaal gespeeld.

‘Ik heb frisse lucht nodig,’ zegt ze. ‘Als ik terugkom, weet ik wat we moeten doen.’

Buiten de grotto is het prachtige gouden uur aangebroken. Mae hoort uit de bungalow links van haar gedempte seksgeluiden komen. Het versterkt de luxueuze sfeer. De Boeddha zonder hoofd is weg. Dat had ze wel verwacht. Ze kunnen hier een dode god even snel verbergen als al het andere.

Mae weegt alles af. De rest van Hannahs team gaat er duidelijk van uit dat Hannah er geweest is. Mae zou nu weg kunnen gaan en de enige die dan nijdig zou zijn, is Hannah. En als Mae

weggaat, is Hannah over twee dagen niet belangrijk genoeg meer om zich zorgen over te maken.

Ze loopt door de grotto en gaat de trap op naar het zwembad. Bij een fotoshoot aan de waterkant wordt gebruikgemaakt van het licht dat het gouden uur werpt. De man waar het om draait is zo mooi dat je de druk ervan tegen je oogballen voelt als je naar hem kijkt. Mensen houden camera's vast en reflecterende borden om het licht te weerkaatsen. Mae kijkt naar een jong meisje dat daar staat met een plastic fles met vloeibaar eten voor het model. Als je begint in de business, kan je werk soms gedaan worden door een levenloos object, en ze willen dat je dat weet.

De gedachte roept geesten op van vervelende baantjes uit het verleden. Het wekt woede op. Mae besluit die te gebruiken. Ze besluit Hannah te redden om te bewijzen dat ze dat kan. Plezier pulseert in het centrum van haar hersens. Boze vreugde is haar favoriete soort. Het geeft haar het gevoel dat ze leeft.

In gedachten neemt ze de klus door. Ze loopt de eerste beginselen van een dekmantel na die Dan haar heeft geleerd: Maak je geen zorgen over de waarheid. Niet dat de waarheid niet belangrijk is. Hij doet er alleen niet toe.

Een leugen die door niemand wordt geloofd kan toch kracht hebben – als die mensen toestemming geeft te doen wat ze toch al willen doen.

Zorg voor een 'bebloede handschoen' – het objectief correlaat, het enige concrete ding dat je kunt aanvoeren om de leugens betrouwbaar te laten lijken.

Geef ze horror of geef ze iets diep ontroerends. Niets anders blijft hangen.

Het komt ineens bij haar op.

Ze loopt terug naar de bungalow. Ze keurt de drieling geen blik waardig. Ze richt haar stem op Hannah alsof ze duidelijk wil maken dat dit een bevel is.

'Ga onder de douche, bitch. We gaan een film maken.'